

TIMING WORDT OVERSCHAT

Beurzen zijn sterk hersteld sinds de wereldwijde corona-uitbraak en veel beleggers worstelen nu met de vraag: wanneer neem ik winst, wanneer stap ik (weer) in?

Maar timing is moeilijk en eigenlijk vooral een kwestie van geluk. En hoe erg is het eigenlijk als je steeds precies op een top koopt of vlak voor een crash instapt?

Op de Amerikaanse website *Seeking Alpha* verscheen onlangs een aardig onderzoek in dit verband: een denkbeeldige belegger die in de afgelopen vijftig jaar steeds 1000 dollar per maand te beleggen had en daarbij een extreem ongelukkige hand had als het gaat om timing.

De belegger spaarde zijn geld steeds op tot vlak voor een crash of het begin van een grote correctie van meer dan 20 procent. Dat bracht hem tot zes instapmomenten (in de S&P 500-index): januari 1973, november 1980, augustus 1987, maart 2000, oktober 2007 en februari 2020. Wat bleek? Hij behaalde een koersrendement van 7,4 procent per jaar. Daarbij werden voor het gemak dividend, belasting en transactiekosten buiten beschouwing gelaten. De ruim 600.000 dollar die deze pechvogel spaarde was in 2020 tot ruim 5 miljoen dollar aangegroeid.

Uiteraard zou een belegger die zijn 1000 dollar gewoon meteen elke maand had belegd het beter hebben gedaan. Die zou een rendement van 8,2 procent per jaar behaald hebben en eindigen op ruim 8,5 miljoen dollar. Maar de grootste les van deze exercitie: het effect van timing wordt sterk overschat. Of zoals de Amerikanen het zeggen, het gaat om *time in the markets, not timing the markets*.

– Column –

Toshiba

Een beurs die door beleggers in Nederland weleens vergeten wordt, is die van Japan. Terwijl er toch veel interessants gebeurt in het Verre Oosten. Economisch, maar ook op het gebied van governance.

Japan is de derde economie ter wereld. Toch is het gewicht van Japanse aandelen in de MSCI Wereld-index maar zo'n 8 procent. Dat komt ook omdat op de beurs van Japan veel cyclische bedrijven genoteerd staan, en die zijn vaak relatief goedkoop.

Zeker nu er op de beurs volgens sommige analisten een rotatie begonnen is van groei naar waarde verdient Japan meer aandacht – en misschien ook wel meer gewicht in de portefeuille. Maar er speelt meer.

Ook op het gebied van corporate governance schuiven de panelen in het land van de rijzende zon. Vorige maand werd Toshiba, een van de grootste elektronica-bedrijven ter wereld en een zwaargewicht in de Nikkei, door aandeelhouders gedwongen een commissie in te stellen die onderzoek gaat doen naar onregelmatigheden op de aandeelhoudersvergadering van vorig jaar.

Een belangrijke overwinning voor aandeelhouders, waar in Japan in het verleden niet altijd even goed naar geluisterd werd; zeker als zij zich wat activistisch dreigden op te stellen. Voor het eerst stemden grote institutionele beleggers als Norges Bank

en Calpers, het pensioenfonds van de staat Californië, met de activisten mee.

Hiermee werd een duidelijk signaal afgegeven wie er uiteindelijk de baas is bij een beursgenoteerd bedrijf: de aandeelhouder. Zeker bij Toshiba, waar beleggers door onder meer een omvangrijk boekhoudschandaal de laatste jaren weinig plezier aan hun aandeel beleven, is dat een welkom bericht.

Een verbetering van de transparantie en de governance kan precies zijn wat nodig is om de vermeende waarde te ontsluiten in zogenoemde waarde-aandelen. Bedrijven als Toshiba, met aandelen die jarenlang niet vooruit te branden zijn, zijn er wel meer in Japan. Maar in Nederland ook. Het vergaderseizoen staat weer voor de deur, de VEB zal bij heel wat bedrijven hameren op verbetering van de transparantie en de governance. Uiteindelijk is dat namelijk goed voor uw rendement.

PAUL KOSTER
is directeur van de VEB